

Sygn. akt IX Ka 42/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka

Protokolant: st.sekr.sądowy Monika Ćwiek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2015 roku

sprawy A. T.

oskarżonego o przestępstwo z art. 222 § 1 kk, art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu VII Zamiejscowy Wydział karny z siedzibą w Staszowie

z dnia 23 października 2014 roku sygn. akt VII K 203/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego A. T. w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie z pkt II wyroku w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności;
2. uchyla orzeczenie z pkt III wyroku w przedmiocie wymierzenia kary grzywny na podstawie art. 71§ 1 kk;
3. w pkt IV wyroku na podstawie art. 63 § 1 kk okres zatrzymania oskarżonego A. T. zalicza na poczet wymierzonej mu kary pozbawienia wolności;
4. zwalnia oskarżonego A. T. od opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. K. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego A. T. w postępowaniu odwoławczym ;

IV. zwalnia oskarżonego A. T. od wydatków za postępowanie odwoławcze w całości.

Sygn.akt 42/15

UZASADNIENIE

A. T. oskarżony został o to, że:

w dniu 04 lutego 2014r. w S., woj. (...) będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności przez Sąd Rejonowy w Staszowie, wyrokiem z dnia 08.09.2010r. nr sygn. II K 234/10, przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy tej kary, którą odbywał w okresie od 22.03.2010r. do 06.07.2011r.

znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy publicznych A. Ł. i G. B., podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych oraz naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego G. B., podczas i w związku z pełnionymi przez niego obowiązkami służbowymi uderzając go pięścią w brzuch, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. wyrokiem z dnia 23 października 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 203/14 orzekł:

I. uznał oskarżonego A. T. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, a stanowiącego występki z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wobec oskarżonego A. T. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I wyroku na okres próby 5 lat,

III. na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego A. T. karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 10 złotych,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary grzywny orzeczonej w pkt. III wyroku zaliczył oskarżonemu A. T. okres zatrzymania w sprawie w dniu 04.02.2014r.,

V. na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego A. T. tytułem środka karnego nawiązki w kwocie po 500 złotych na rzecz pokrzywdzonych A. Ł. i G. B.,

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego adw. Z. K. kwotę 442,80 złotych (w tym naliczone 23 %) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego A. T.,

VII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego A. T. od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem w sprawie obciążając nimi Skarb państwa i odstąpił od wymierzania oskarżonemu opłaty.

Apelacje od wyroku tego wywiedli prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Prokurator wyrok ten zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zarzucił:

rażącą niewspółmierność kary zarzuconej oskarżonemu A. T. poprzez wymierzenie mu za przypisane przestępstwo kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w sytuacji gdy dotychczas stosowane wobec A. T. kary nie odniosły w stosunku do zamierzonego celu prewencyjnego, pomimo braku szczególnych okoliczności przemawiających za takim rozwiązaniem, rażącej niepoprawności oskarżonego wynikającej z działania w recydywie, przy uprzednim wielokrotnym skazaniu w przeszłości, w tym dwukrotnym za występku podobne, a także pomimo działania pod wpływem alkoholu i środków odurzających,

wnosząc o

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz uchylenie orzeczenia o wymierzeniu kary grzywny.

Obrońca oskarżonego A. T. apelację wniósł w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegających na bezzasadnym przyjęciu, jakoby to oskarżony naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza policji G. B. uderzając go pięścią w brzuch, albowiem nie ma na to dostatecznych i przekonujących dowodów,

- naruszenie prawa do obrony oskarżonego, ponieważ Sąd prowadził postępowanie pod nieobecność oskarżonego, który powinien być i złożyć wyjaśnienia odnośnie okoliczności naruszenia nietykalności, albowiem w tym zakresie były sprzeczności pomiędzy świadkami, a oskarżonym

wnosząc o

zmianę opisu czynu poprzez wyeliminowanie z zarzutu „naruszenia nietykalności cielesnej G. B.” ze względu na brak dowodów w sprawie i tym samym wymierzenie jedynie z art. 226 kk samoistnej kary grzywny wobec oskarżonego A. T..

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Na uwzględnienie zasługuje jedynie apelacja prokuratora.

Nie jest zasadna natomiast apelacja obrońcy oskarżonego, co oznacza, że nie ma podstaw do uwzględnienia jej zarzutu i wniosku końcowego.

Sąd Rejonowy prawidłowo powołując się na zebrane w sprawie dowody, które ocenił trafnie, zgodnie z wymogami art.7 kpk ustalił stan faktyczny w sprawie stanowiący podstawę zaskarżonego wyroku.

Wbrew wywodom apelacji obrońcy Sąd słusznie przyjął, iż wiarygodne są dowody i zeznania funkcjonariuszy policji G. B., A. Ł. i D. J., a skoro tak, to oczywistym jest trafność ustalenia Sądu, że oskarżony nie tylko znieważał policjantów, ale również naruszył nietykalność jednego z nich, a mianowicie G. B.. Nie ma żadnej sprzeczności między dowodem z wyjaśnień oskarżonego, a dowodami z zeznań powołanych powyżej świadków, w kontekście tego ostatecznego ustalenia Sądu. Podkreśli należy, iż oskarżony w swoich wyjaśnieniach w toku postępowania przygotowawczego przyznał się formalnie również do naruszenia nietykalności policjanta stwierdzając, że doszło między nim, a policjantem do szarpaniny. Jest rzeczą oczywistą, iż naruszenie nietykalności cielesnej to każde bezprawne dotknięcie innej osoby czy inny krzywdzący kontakt . Naruszeniem nietykalności cielesnej są wszystkie te czynności oddziałujące na ciało innej osoby, które nie są przez nią akceptowane. Naruszenie nietykalności cielesnej wcale nie musi łączyć się z powstaniem jakichkolwiek obrażeń, jednakże musi ono mieć wymiar fizyczny. Skoro sam oskarżony przyznał, że szarpał funkcjonariusza policji, a ten z kolei zeznał, iż został uderzony w brzuch, to nawet przy braku jakichkolwiek oznak na ciele policjanta, słusznie Sąd Rejonowy uznał, że została naruszona nietykalność cielesna funkcjonariusza policji podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych tak jak stanowi o tym art. 222 § 1 kk. Uderzenie w brzuch oznacza wzmożoną aktywność oskarżonego, nasilenie jego złej woli, a także wprost wskazuje na zamiar dokuczenia, naruszenia nietykalności cielesnej policjanta, w tym przypadku G. B..

Nie można zgodzić się absolutnie z sugestią apelacji obrońcy, iż naruszone zostało prawo do obrony oskarżonego skoro istniały rozbieżności między jego wyjaśnieniami a zeznaniami policjantów co obligowało Sąd orzekający do osobistego przesłuchania oskarżonego. Zwrócić należy tutaj uwagę, że oskarżony nie tylko był prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy i nie stawiał się z własnej woli, nie wnosił o jej odroczenie ale korzystał z pomocy obrońcy. Na rozprawie przed Sądem Rejonowym obrońca nie wnosił o osobiste przesłuchanie oskarżonego i nie zgłaszał żadnych dowodów.

Podnoszenie w tej sytuacji zarzutu w apelacji jest więc nieporozumieniem.

Jak już podniesiono na wstępie trafna jest natomiast apelacja prokuratora .

Słusznie podnosi jej autor, że nie sposób uznać za uzasadnione orzeczenie wobec A. T. kolejnej już kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania pomimo działania w warunkach art. 64 § 1 kk w tym uprzedniego dwukrotnego jego skazania za przestępstwo podobne.

Ta okoliczność sama w sobie decyduje o tym, iż po stronie oskarżonego trudno dopatrywać się tzw. "pozytywnej prognozy kryminologicznej" niezbędnej do wydania orzeczenia na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Nie ma w tej sytuacji potrzeby przytaczania tych kolejnych słusznych argumentów apelacji prokuratora przemawiających za uchyleniem orzeczenia Sądu Rejonowego w zaskarżonej części, które przytacza prokurator w jej uzasadnieniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk orzekł jak w sentencji .

SSO Krzysztof Sójka